

края на август 1869 година, когато започва работата в България от лятото на 1870 г. на бъдещия създател на вътрешните комитети на БРЦК.

Освен че съдържа редица конкретни сведения, разменени чрез Т.Ковачов от двете страни (от Левски до Хитов и от Хитов до Левски), кореспонденцията на Ковачов (дори и доколкото е налице) доказва по безспорен начин, че независимо от резултатите от обиколките на Левски с перспективно значение за по-сетнешната му дейност, независимо и от новите виждания, които тези обиколки породили или доразвили у него, въстанието, предвиждано по време на няколко пъти и отлагано, по замисъл представлявало комбинирани действия на вътрешни чети, които Левски⁵⁵ в споразумение и с други дейци като В.Ганчев да подготвят и тези вътрешни отряди да се съединят с емигрантски от Румъния и Сърбия. За главен войвода и военен ръководител бил признат и от революционерите сред емиграцията, и от тези вътре в страната именно П.Хитов. Поради това и поради авторитета и опита му Левски смятал за свое задължение в началото на 1868 г. да поиска от него съгласие, за да замине за България с малка чета. През 1869 г. да го информира постоянно за работата си и за възможностите или както се установило в края на август - за необходимостта обявяването на въстанието да бъде отложено за следващата година. Левски съобщава на войводата чрез Ковачов и своите аргументи за това: поради неподготвеността на народа за въоръжена борба, липсата на оръжие и пр.⁵⁶

Емигрантските чети също били осуетени по обичайната причина - липса на средства и пречките, създавани от Румъния и Сърбия, които пък през 1869 г. при още ненапълно затихналото Критско въстание се намирили под постоянния натиск на Турция и великите сили да не съдействат на българските революционери, т.е. и на разпалването на нови въстанически огнища на Балканите. Турската агентура сред българските революционери вътре и вън от империята успяла да разкрие част от плановете за въстание и да арестува повечето дейци, които работели в България или Цариград, като Васил Ганчев Плевнелията, д-р Г.Миркович, Е.Хр.Кърпачев и редица други.⁵⁷

В Сърбия също били изпратени тайни агенти, които събрали сведения за революционните приготовления, за които всички емигранти знаели, че се водят под ръководството на главния войвода Панайот Хитов. Така че значителните разкрития, направени от турската шпионска централа сред българските революционери през 1869-1870 г., заплашвали пряко и П.Хитов. Какво го очаквало, ако се приближал до България, още повече ако се върнел в родината си, и колко немислимо било той да работи вътре в страната без опасност за себе си и за народното дело, показва участието на Филип Тотю - другия водач на чета през 1867 г., при това обикновен, а не главен войвода. Самонадеян по природа и вдъхновен от легендата, която създал за подвизите си на "хвърковат" и неуловим хайдутин, той остава в Румъния, движи се из крайдунавските български колонии и е във връзка с тамошните революционери. Той поддържа и слухове за нови чети, предизвиквайки така Портата и европейските дипломати и създавайки неприятности на румънското